

Durmuş Hocaođlu

Üstüste Sorular Soru İçinde

Yeniçağ, “Analiz”., 02 Haziran 2006, Cuma., s.13
“Analiz” Sıra No: 400; 2006-062; Haziran-01

YENİÇAĞ

Hakîkaten tam bir patolojik vak’a; sürekli olarak kendisini kendi insanına karşı korumak üzere adetâ “su uyur düşman uyumaz” kavli muktezâsınca bir gözü açık teyakkuz vaziyetinde bekleyen bir devlet; sürekli olarak “öteki” kesim üzerine tehditler savurarak yürüyen ve gözdağı veren bir “beriki” kesim; yetmedi: Bu devletin ve bu milletin bu coğrafyadaki bin yıllık varlığı Avrupa Birliği’nin potasında “varlığım AB’nin varlığına armağan olsun” sloganıyla eritilir ve bu ülke bir sömürge eyâleti gibi her gün AB’li “sâhiplerimiz” ve “metbû-u mufahhamımız efendilerimiz” tarafından murâkabe ve teftiş edilirken, veya ordumuzun en güzîde onbir subayının başına Amerikalılar tarafından çuval geçirilirken yüzlerinden tüy kıpırdamayan, hattâ tüy kıpırdamak ne kelime, kervanın en başına geçmek için yeldir yepelek koşuştururken, sıra “başka” — bu “başka” faslını, bilâhare ele almak üzere şimdilik boş bırakıyorum — mevzûlara gelince arslan gibi “Türkiyeci” kesilenler; bu memleketin fidan gibi gençlerinden neredeyse hergün üçü-beşi vatan hâinlerinin kurşunları, bombaları, mayınları ile şehit edilir veya sakat bırakılır, neredeyse hergün üç-beş eve şivan düşürülürken, veya bin yıllık Türk yurdu Anadolu’nun Diyarbakır gibi, bin yıllık Türk beldeleri “burası Türkiye değil, burası Kürdistan” diyerek Türklere meydan okuyan âsiler tarafından alâmeleinnâs kurtarılmış bölge îlân edilirken, veya bu ülkeyi savunmak için nâmus borcu olan askerlik vazîfesini “askerlik yapmak onurumla bağdaşmıyor, vicdânımla uyuşmuyor” diyerek açıkça şerefsizlik ve vicdansızlık addederek reddedenler kahramanlar gibi gezerken yollara düşüp kitlevî bir tel’inde bulunmayı aklına bile getirmeyenler, sıra “başka” mevzûlara gelince yanardağlar misillû gür sesleriyle kükreyerek gök kubbeyi yere indirenler...

... ve bu gibi kişiler bu memleketin, benim ülkemin, Türkiye’nin gerçek sâhipleri; kendilerini öyle görüyorlar; “ötekiler” ise “parya”, Cumhuriyetin Paryaları; onları da öyle görüyorlar.

Bu, bir patoloji; değilse patoloji ne?

O hâlde patoloji ne?

★★★

Benim memleketimde neredeyse bütün Cumhuriyet tarihini kapsayan bir rejim krizi var; ben doğmadan önce de vardı, ben beni bildim bileli var, hayâl-meyâl hâtırladığım çocukluk yıllarımda da vardı, gençlik yıllarımda da; altmışıma merdiven dayadım hâla var; kabûl edilemez bir durum: Bu memlekette en istikrarlı şey, rejim krizi!

Bu, bir patoloji; değilse patoloji ne?

O hâlde patoloji ne?

★★★

İmdi: Krizler gerginlik (kabz) hâlleridir, tıpkı yüksek ateşlilik gibi ârizî (aksidandantal) ve geçici (muvakkat) hâl rejimleridir; kalıcı olmamalıdır, ama eğer kalıcılık vasfını taşımakta iseler, bu keyfiyet, yâni, sürekli olmaması gerekenin süreklilik sâhibi olması, ortada süreklilik arzeden bir hastalığa delâlet eder ve de ancak ona delâlet eder. Bu, bedihîdir ki, gayri tabii olanın tabiileştiği bir durumdur ve bu da bir patolojidir.

★ ★ ★

Nedir işbu süreklilik arzeden gerginliğin sebab-i aslîsi dersiniz, belki de hemen herkesin mutâbık olarak vereceği cevap, rejimin, kendisini sürekli tehdit altında görmesidir.

“Akıl olmazların zoru içinde / Üstüste sorular soru içinde” diyen Şâir’e kulak vererek soralım: Nereden geliyor bu tehdit? Dışarıdan mı? Hayır. Gelse bile orası mes’ele değil, yek vücut olur def’ederiz. İçeriden, evin içinden. Tehdit içeriden geliyor. Kimden? Etnik bir damardan mı, yâni mes’elenin kökünde etnik bir problem mi var? O da hayır! Etnik problemin içinde böyle bir damar var olabilirse de ne etnik problemin ve ne de rejim probleminin aslî hüviyetini teşkîl etmediği kesin; burada şüphe yok.

Öyleyse kimdir bu tehdîdin kaynağı; kimdir bu memleketin rejimini mütemâdî sûrette tehdit edenler, kimdir bu memleketin rejimi için sürekli olarak potansiyel bir tehdit ve tehlike unsûru niteliği taşıyanlar? Muhâcir veya yerli bir etnisite olmadığına göre, kaçak gelen birtakım yabancılar mı?

O da hayır!

Kim öyleyse?

Besbelli ki, bu ülkenin aslî vatandaşları; yâni, Türkler; her mânâda Türkler: Soy kütüğü ne olursa olsun, ister Türk asabiyesinden, ister bir başkasından, Anayasa tanımınca, Türk ıtlak olunan bilumum “Türkiye Ahalisi” [1924 Anayasası, Beşinci Fesil, Md.88].

★ ★ ★

Şimdi de soru içinde bir başka soruya geçelim:

Nedir işbu süreklilik arzeden rejim krizinin aslî hüviyeti?

1921 ve 1924 Teşkilât-ı Esâsiye Kanunlarında “Hükûmet Şekli” olarak tanımlanmış iken 1961 ve 1982 Anayasalarında “Devlet Şekli” olarak değiştirilen Cumhuriyet midir problem olan; yâni Türkler, Cumhuriyet’e karşı bir kalkışma içerisinde midirler?

Hayır; vâkıa, “alelumum Türk ıtlak olunan Türkiye Ahalisi”nden bir kesimin böyle bir kalkışması var; hem de tâ bidâyetinden beri ve en nihâyettir de yirmiiki yıldan bu yana ‘ne hikmetse’ bir türlü bastırılmayan bir kalkışma, ama bu kalkışmanın hedefi Cumhuriyet, yâni rejim gibi tâlî bir mes’ele değil, doğrudan doğruya Devlet’in fizikî varlığı ve hükmi şahsiyetinin ta kendisi gibi aslî bir mes’ele ve dahi, beri yandan da indifâ hâlindeki volkanlar gibi kükreyenler onlara karşı kükremiyorlar; yine ‘ne hikmetse’.

O hâlde?

... üstüste sorulara devam edelim...

